

Ressò

desembre 25

**La Fe:
la roca que sosté la vida**

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN

La Fe i el Testimoni

Tot just encetar el nostre temari i l'autor, Mn Xavier Romero, ja aborda dos temes de gran importància, la fe i el testimoni, temes 3 i 4. Déu n'hi do!

Pels qui formem part de Vida Creixent, un moviment clarament apostòlic, aquests dos temes els hem de tenir clars. Apòstol vol dir “testimoni de resurrecció”. Certament quan vivim la nostra fe, quan trobem aquest goig de viure i veure en i des de Déu, ens han de venir ganes de comunicar-ho. No ens ho podem quedar per a nosaltres. No podem amagar el tresor...

Mn Xavier ens posa dos títols molt significatius: “explorant nous horitzons, l'apostolat com a guia” i “la fe, la roca que sosté la vida”. Certament, si ho vivim així serem coherents amb la nostra fe i durem així la nostra missió: ser llum enmig del nostre món.

Fa molta falta!

Xavier Moretó, consiliari

Espai de reflexió i pregària

Salm 51. Tingues pietat de mi, Senyor!

És el més famós dels salms penitencials del saltiri. És un salm que expressa la consciència de tota persona religiosa davant del seu Senyor. Ser pecador vol dir refusar i ofendre el manament de Déu a favor de la vida i de la salvació; vol dir també la destrucció i les ferides que causen als altres i que a la fi acaben amenaçant-nos a nosaltres mateixos; és també la desviació del camí recte i l'errada en els nostres objectius. Déu, però, és essencialment perdó i pot i vol guarir el pecador i recrear-lo, oferint-li un cor pur i nou.

Déu meu, crea en mi un cor ben pur,
fes renéixer en mi un esperit ferm.
No em llancis fora de la teva presència,
no em prenguis el teu esperit sant.
Torna'm el goig de la teva salvació,
que em sostingui un esperit magnànim.
Ensenyaré els teus camins als pecadors
i tornaran a tu els qui t'han abandonat.
No em demanis compte de la sang que he vessat,
Déu meu, Déu que em salves,
i aclamaré la teva bondat.
Obre'm els llavis, Senyor,
i proclamaré la teva lloança.
Les víctimes no et satisfan;
si t'oferia un holocaust, no me'l voldries.
La víctima que ofereixo és un cor penedit;
un esperit que es penedeix,
tu, Déu meu, no el menysprees.
Afavoreix Sió amb la teva benvolença,
reconstrueix les muralles de Jerusalem.
Llavors acceptaràs els sacrificis,
l'ofrena sencera i els holocaustos;
llavors oferiran vedells al teu altar.

Ennio Morricone

Hoy no sé si conseguiré ser más breve, siempre me lo propongo, pero... Tengo bastantes temas en lista para compartir, pero hoy quiero hacer una reflexión que no deja de rondarme la cabeza desde el día en el que un comentario me la motivó.

Alguna vez os he comentado que suelo escuchar preferentemente la radio. Sobre todo Rádio Clásica, por la música y por las presentaciones, comentarios y espacios culturales diversos.

Un día se hablaba de un compositor de bandas sonoras para película: *Ennio Morricone*. Un italiano universal que murió hace pocos años a los 92 años y hasta el final estuvo bastante activo.

Un gran músico ámpliamente reconocido por las más de quinientas bandas sonoras que compuso. El ponente, entre pieza y pieza musical, recordó una anécdota de los últimos años de Morricone, con ocasión de un homenaje que el mundo de la música le hizo. Contaba que cuando Ennio vió en primera fila a grandes compositores aplaudiéndole en pie, se turbó. Dijo entonces que él no era más que un compositor de bandas sonoras y que no había para tanto. A esto uno de los asistentes le replicó que cómo se le ocurría decir eso, después de haber compuesto las músicas de películas como *La*

Misión, Cinema Paradiso, Por un puñado de dólares, Novecento..., y otras muchas que siguen en el recuerdo. Aquí el ponente dijo que realmente Morricone era un hombre humilde. De repente se paró y, ante mi sorpresa, rectificó sus palabras diciendo que en realidad es que era tímido. Me sentí profundamente indignada. ¿Qué tenía en la cabeza y en la sensibilidad o... en lo que fuera, ese hombre para negarle al gran músico una valoración tan profundamente humana, tan explícita, tan gráfica, tan eminente como la que refleja esta palabra, como la que define esta virtud (la tan valorada virtud de la Roma antigua), y atreverse a hacerlo en estos tiempos en los que el “famoseo” arrogante y gratuito parece campar libremente? Cada vez que lo recuerdo se me renueva la indignación ante semejante muestra de estupidez. Con razón decía un filósofo de la antigüedad: “Ante la estupidez humana los propios dioses son impotentes”

Gracias por escucharme,

M. Jesús Ramos

Espai de reflexió i pregària

Aturar-se Cicle A. Enmig del formigueig

Els que coneixen l'experiència del desert, expliquen així una travessia. S'aixecà una ventada de sorra. L'horitzó s'enfosquí. La sorra es colava pels ulls, pel nas, per les orelles, per la boca. Allà lluny, es veia una figura humana... en atansar-nos-hi, veiérem que era una nena de cinc anys. Guardava, sola, les seves cabres, i anava cap una tenda on vivien dues dones, molt lluny d'on érem.

La ciutat moderna, la urbana sobretot, es va convertir en un desert: un espai immens i privat de tota capacitat de personalització. Com al desert, el misteri de la ciutat no és la mateixa ciutat, sinó l'existència en ella d'éssers fràgils, amenaçats per terribles perills. Condicions de la vivenda, "menjades de coco", hores inacabables i esgotadores del transport, aixafats en un vagó per

la multitud sense rostre humà o multitud d'automòbils col·lapsats, etc. Total: aïllament i soledat.

¿Quina era l'energia que animava aquella nena i que feia que pogués viure en el desert? Mentre caminava, hi havia esperança de vida. El camí del desert, en efecte, és el camí de la fe despullada i de la pura esperança. Demà potser trobarà aigua i bons pasturatges. Ella també sap i recorda que en un lloc, lluny, hi ha una tenda on viuen dues dones. No està sola. L'oblit és l'arrel de la desesperança.

Oh, no! No correu, homes i dones, joves i ancians, no correu en direcció contrària. No visqueu refiats pensant que ja sou batejats! Canvieu de direcció! Aplaneu camins! Stop, els camins de Déu es creuen amb els nostres.

Mn. Pere Arribas-diaca

Agenda 2026

Gener

Dijous 8:

Reunió d'animadors. A les 17:00h. "Siervas de Maria", Carrer Enric Granados, 16.

Tema V: L'Alegria: La clau de la felicitat

Febrer

Dilluns 2:

Celebració de la Candelera. Simeó i Anna patrons de Vida Creixent. Oficiada pel Bisbe Xavier Vilanova a la Basílica de Sant Josep Oriol.

A les 12h.

Oberta a tothom, us hi esperem!

Dijous 5:

Reunió d'animadors. A les 17:00h. "Siervas de Maria", Carrer Enric Granados, 16.

Tema VI: L'Esperança: La llum que ens guia.

Temari del curs 2025-2026
"Sou la llum del món"

Com a suport per a les reflexions de grup podeu descarregar els materials del temari al nostre web.

Podeu contactar amb nosaltres a través del telèfon:

682 835 093

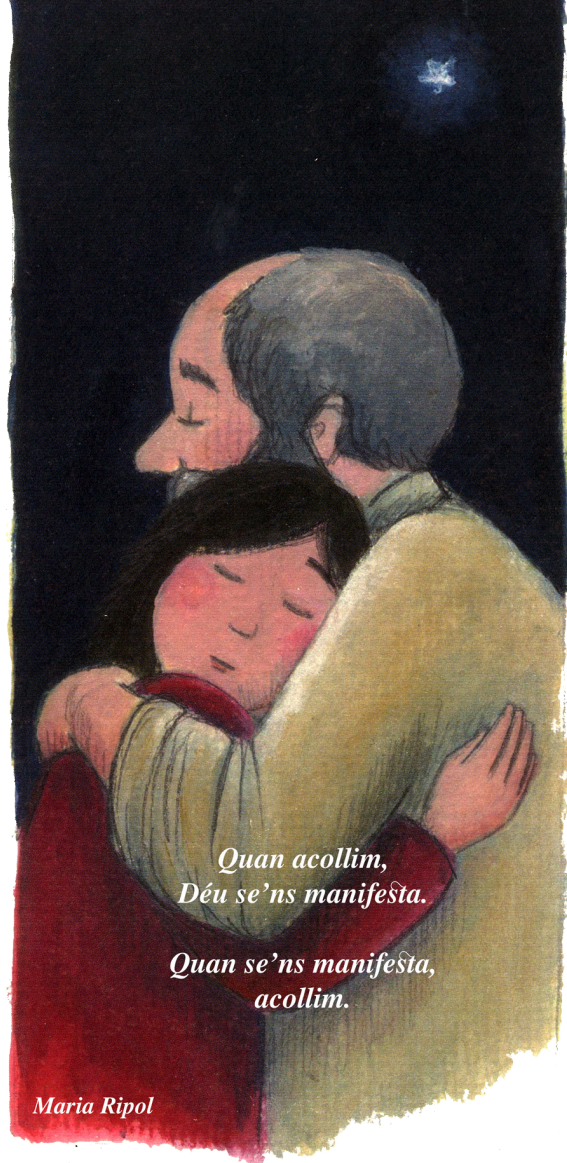

© Vida Creixent
C/València 218, 1r 2a Esquerra, Barcelona
08011 Barcelona - Tel. 93 412 21 20
Mòbil: 682 835 093
info@vidacreixent.org - www.vidacreixent.org
Secretaria: Tardes, dilluns i dimecres de 5 a 7

Text de la fotografia de portada:
La Fe: la roca que sosté la vida

Dipòsit legal: B. 8.204-2007

Disseny: Dfinis Design
Maquetació: David Albarracín

*Quan acollim,
Déu se'ns manifesta.*

*Quan se'ns manifesta,
acollim.*

Maria Ripol

Nadal ens convida
a viure la nostra vida
amb un ferm sentit d'esperança

**Bon i Sant Nadal
i venturós any 2026**